

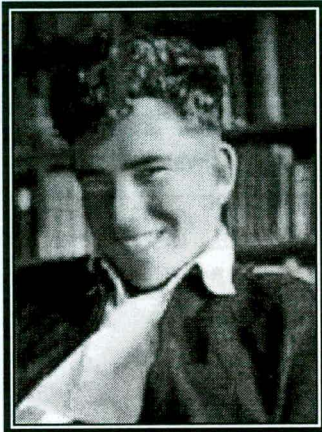

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יורם-דניאל כץ ז"ל

בן לילו וולטר

נולד בירושלים

בתאריך ד' באייר תרצ"ו, 26/4/1936

התגייס בדצמבר 1953

שרת בחטיבת הנח"ל

נפל בקרב

בתאריך כ"ז בכסלו תשט"ז, 12/12/1955

נקבר בהר הרצל

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן ד"ר ולטר ולילו. נולד ביום ד' באייר תרצ"ו (26.4.1936) בירושלים. סיים את לימודיו בבית הספר התיכון שבבית הכרם בירושלים. השתייך לתנועת "הצופים".

בימי מלחמת הקוממיות שימש קשר ב"קטע" של אביו, הוא איזור קטמון (בירושלים) וכן סייע בניקוי כלי נשק ובהעברתם ממקום למקום. בעל אופי מוצק היה ובעל אחריות מרובה. תמיד שפע רוח טובה והומור בריא. אהב מוסיקה ומתוך האזנה פיתח חוש אבחנה וטעם טוב והגיע לידי בקיאות. שבילי הארץ היו נהירים לו, שכן סייר וטייל בה הרבה, עד כי נעשה למורה דרך לבני כיתתו ולחבריו.

גויס לצה"ל בדצמבר 1953. יחד עם חברי תנועתו יצא לנח"ל ושהה עמם בנוה-ים ובעין-גב.

בנובמבר 1955 נקרא שנית לתת את שירותו, ובחודש לאחר מכן, ביום כ"ז בכסלו תשט"ז (12.12.1955), יצא לפעולה קרבית בחוף המזרחי של הכנרת ושם נפל.

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. ביום השנה הראשון לנפלו הוציאו הוריו קובץ ממכתביו ומרשימותיו. בשנת 1956 נקרא הרחוב הגובל בבית מגוריו בשם "מבוא יורם", לפי הצעת תושבי השכונה.

בשנת 1960 קראה אגודת אכסניות הנוער בישראל את שמו של יורם על

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אכסניית הנוער בכרי דשא, זה האיזור אשר בו עבד יורם וגם נפל.
בספרו של אורי מילשטיין "מלחמות הצנחנים", הועלה זכרו.

יורם-דניאל כץ

א

2.1.1954

שלום רב לכולכם!

ראשית עלי לברך את אבא בשפע ברכות ליום-הולדתו: עד מאה ועשרים! ושנית עלי לבקש את סליחת כולכם על שלא כתבתי זה זמן רב! זהו היום הראשון אחרי שבוע שלם בו אנו יושבים בשקט באוהלים שלנו — אחרי שהיינו כל השבוע בחוץ. חוץ מזה סדרי-הדואר כאן גרועים ביותר, ולכן גם אם אני כותב היום אין שום נדאות שהמכתב לא יגיע אלא בסוף השבוע. — — — קיבלתי את מכתביכם השונים בשמחה רבה ובעיקר שמחתי על מכתביה הארוכים והיפים של אמא. אין זאת אומרת שלא שמחתי לפחות כך על שאר המכתבים.

— — —

מצב-רוחי שוב בסדר גמור במשך עשרה ימים, ובכלל אין אתם צריכים להיות מודאגים, כי אמנן סיפר לי שהייתם מאד מודאגים וסיפרתם לו שמצבי קשה. למדתי שאין לכתוב מכתב שעה שיש מצב-רוח רע. לא פעם קורה שמצב-הרוח רע לשעה-שעתיים ואם כותבים אז, הרי שנדמה לכם שהכל כאן נגמר ושממש איום כאן. אבל על-פי רוב טוב לי כאן, ואם יהיה פעם מכתב אחד בעל טון קצת אפור — אין בכך כלום; זה עובר. מסתבר שבכל מכתב אני מאכזב אתכם מחדש בהבטחותי לבוא לשבת — אבל ככה זה: — — — חיים משבת לשבת ואין לנו בלב אלא תקוה לחופש: ולכן — אולי אבוא הביתה לשבת. ברור שזה יהיה נהדר, כי כמה שלא איכפת לי על הנוחות החסרה, הרי מה שמפריע קצת ואשר לו אני מתגעגע הוא — האוירה הטובה שבבית. הרי כבר חודש שאינני בבית. שמחתי לשמוע על הצלחת 'בלימודים', תמשיך בהתמדה, ואז ללא ספק לא יקשה עליה להמשיך באותה רמה. כבר חושד בחוץ וקשה לי לכתוב. ברצון הייתי ממשיך, אך פשוט חבל על העינים.

עוד פעם, "מזל-טוב" ושפע ברכות לאבא. קיויתי להיות עמכם בחגיגתו — אך הצבא חושב אחרת. נראה מה יהיה בקרוב: חופש? הלאי!

רפואה שלמה לסבתא ולאמא ודרישת-שלום לכולם.

שלכם,

ב

13.10.1954

— — —

עקב המרחק הרב המפריד בינינו ובגלל גורמים שונים שאינם תלויים בנו, גברו השמועות עלינו, והמוטל בספק מרובה מן

הודאי. וכדי למנוע אי-נעימות וכדי לא לספק לאויב ידיעות מוטעות ולסלק את האמת המקודשת, ואחרון-אחרון חביב — ובכל-זאת כדי לספק את האינפורמציה, מובאות כאן מספר עובדות שהותרו לפרסום על-ידי המוסדות המוסמכים.

לרגל שיפורים ושיפוצים לקראת עונת-התיירות המתקרבת נסגר פנסיון אשקלון זמנית ויושבי הפנסיון (מחלימים ומבריאים) הועברו, על חשבון ההנהלה, אחרי טיול רבי-ענין שמטרתו שיוף והבראה, לשיכון חדש בעיר-הבירה. בהתחשב עם עונת-החמסינים שפקדה לאחרונה את אזור ההרים ולא הגיעה לעיר עצמה, יש לראות העברה זו בחיוב רב. בינתיים אנו פועלים יחד עם המשטרה הצבאית ולמרות שלדברים שאנו עושים אין ערך מדיני חשוב, יש להם ערך חינוכי רב: חיילי המשטרה הצבאית עוברים עתה סדרת חינוך. אחרי שחלף ההלם הראשון, שספגו מעצם בואנו, הם מתעודדים אט-אט, ועוד יש סיכויים שבאמת תתקיים בימים אלה נבואת ישעיהו, "וגר זאב עם כבש" — ולו גם בשינוי-מה! אך בעצם מה ההבדל של משפט זה לבין "וגר מ"צ עם נחלאי?"

ולסיום — מספר ידיעות אחרות: להרגעתכם — אין לנו חלק ונחלה בשום "מפעל" הנערך בין שני בניה-הדודים. אנו מבלים את ראש-השנה בעיר, על-פי מיטב המסורת הצבאית, ואולי אף הצופית: בשירה בצריף בערבים.

תודת כל הבנים נתונה על חבילת התמרים רבת-הטעם שהגיעה אלינו ממש בזמן. הרבו והמשיכו! ולכל חברותינו וחברינו באשר הם שם שלוחה ברכת החיילים — ברכת "גמר חתימה טובה" ושנת בנין והתגברות ההכשרה. ולחיילי המחנה — אנשי גרעין ב' — חזקו ואמצו ושמרו על מסורתנו הצבאית המפוארת.

ג

יום ששי, 28.1.1955

לכולכם שלום רב!

שוב תקופת-מעבר. חזרנו ממקום אחד ומתכוננים לצאת למסע, שבעצם יהווה את סיכום אימונינו בחור נידח זה. השבוע האחרון עבר במהירות רבה. באמצע הסדרה קיבלתי את מכתבו של אבא (האם כל השאר כה עסוקים עד כי אין להם זמן לכתוב — ובעיקר הילדות?). כאן הכל בסדר.

שמחתי לשמוע כי 'נכנסה להדרכה'. נראה שזוהי השפעת הטלפתיה — אף אני מדריך כאן. ואם גם לא לרעיונות כאלה ש'מסיפה להם, הנה גם מעבודתי כמדריך-נשק יש תועלת לא מעטה.

— — — כרגע אני שומע ברדיו את הסימפוניה הרביעית

של ברהמס. פשוט תענוג. גם ה"פואן" של פורה היה יפה מאד, ואני יכול לתאר לי את הנאתך, אבא, למשמע יצירה זו.

לצערי לא אוכל לקחת חלק בטיוול לנגב כיון שלא אהיה פנוי מחר (בשל יום-עבודה שאנו מתכוננים לערוך בקלטה, כאות-הוקרה על כל הטובות שגמלו לנו בשהותנו פה) ואף לא בשבת הבאה — בשל המסע.

פרט לגשמים קלים משך יום אחד עדיין לא ירדו פה גשמים ממש, וכחקלאים-לעתיד צופים כל ה"חברה" בדאגה לאופק, ומוכנים להקריב אפילו את נוחותנו העצמית בקוותנו לגשם.

מסתבר כי העבודה באגודת אכסניות-הנוער רבה — אני מקווה כי הצילומים הצבעוניים עלו יפה. טוב כי למרות העבודה הרבה אתם מטיילים עוד. מה ביחס לטיולי-האביב שלכם? מאד ייתכן כי השנה אצליח להצטרף אל אחד מהם, אף כי עוד מוקדם לדבר על כך.

העיקר שמועד השחרור קרב והולך. אסיים כיון שמחשיך, ואני מתעצל להדליק את הפנס.

ה

א"ש, 18.11.1955

לאחר גלגולים וטלטולים הגענו סוף-סוף אל המנוחה. חבל-הגיוס עדיין נמשכים, וטרם נמחו ממנו כל הסימנים האורחיים. וראה זה פלא: עיני-גב הפכה לשם דבר, לראש מאיינו.

עד כה טרם זכינו לשרת את המולדת. פרט בנסילת חלק בסרטים מספר ודשדוש בשלוליות לאין מספר.

אם להתעלם ממספר תקנות שהוצאו בשעתן עלי-ידי הצנזורה, הרי שתכניתנו מסתכמות בקצרה בתרגולים תמציתיים — — — על היבשה ובאוויר. יהיה עלינו לנתר, כנראה, על סלידתנו הטבעית מפני גבהים, להגיע אליהם, ועוד יותר מזה — לחזור מהם בצורה אורייגנלית למדי. אנו תקוה כי לב כל-כולנו יעמוד בחויה, וכי למרות רוח-הפרצים במטוס איש לא יצטנן.

אנחנו קיימים — ומכתב זה יעיד על קיומנו, ועתה נותר לכם להוכיח את קיומכם! ומהרו, כי הזמן דוחק והמלאכה מרובה. היו שלום, —

הסכין המעופף מן הדרום!

ו

אורחים יקרים — שבת שלום לכולכם!

כמעט עשרה ימים עברו מאז עזבנו את שעריה הרוגעים של עיני-גב ונכנסנו לתוך המערבולת של הצבא. עד כה לא נגרע ממשקלנו מאומ, ואף כי השפשוף לא מועט, מצבנו לפי שעה בבי טוב. אך לכל דבר מקומו, ראשון-ראשון, ואחרון-אחרון. ולכן נתחיל מבראשית.

ביקורן של שתי הבנות בראשית השבוע שעבר השאיר הדים רבים כאן. אמנם — דבריהם הסתומים מעט של גילה עוררו בקרבנו חששות, ואף השאירו לנו מקום רב להשערות ולניחושים.

ד

9.2.1955

לכולכם, ובפרט לאבא, שלום רב!

ראשית, עלי לאחל לאבא הבראה מהירה ושלמה, ואף לקוות כי אין הוא סובל עוד מן השבר. מאד התפעלתי מן הלשון הדיפלומטית בה נקטת, אבא, בהודיעך לי במכתבך על-דבר השבר, אך הבנתי כי הדבר לא פשוט כל-כך על-פי העובדה שאתה שוכב במיטה וכל הרגל בגבס — ולמשך שלושה שבועות! אני מתאר לי שלאמא בכלל לא קל, ולכן אני עושה פה את כל המאמצים כדי להשתחרר, ולו גם לזמן קצר, במשך השבוע הבא, ולבוא להקל מעט מן הלחץ.

פה הכל בסדר. אתמול חזרנו ממסע נהדר, שנמשך שמונה ימים ואשר בו ראיתי חלקי-ארץ אשר לעולם לא הייתי זוכה לראותם, הן בנוחות והן באינטנסיביות כה רבה. מזג-האוויר עמד משך כל המסע על רמה יוצאת מן הכלל: לא זו בלבד שלא היה חמסין או כדומה לו, אלא שמזג-האוויר היה קריר ובלילות היה חמים למדי. לצערנו היתה הראות משך יום ההעפלה למצדה לקויה מאד, כך שלא נהנינו מן הנוף הנשקף מן הצוק אלא רק ממצדה עצמה. היה עמנו אחד הבקי במתרחש במקום, והוא הסביר לנו הרבה.

אשר למסע כולו: יצאנו מכאן, הלכנו דרך תל-ערד — ואדי-חברה, נחל-עריג'ה לעיני-גדי; משם — עד רגלי מצדה. עלינו למצדה וירדנו, והמשכנו לראס-זועירה. מראס-זועירה הלכנו דרך ואדי-מהוואת לסדום, מקום בו ביקרנו במערה, ומשם ברכב — חזרה. פרט לימיה-הליכה ממצדה לסדום, בהם נשאנו את כל החגור על גבנו (כולל אוכל), הלכנו כל יתר הזמן עם תרמילי-צד. כשהמשא הכבד מוסע ברכב, ויומים — בגמלים. את השבת

10.12.1955

ז

שלום רב לך, א'!

בראש וראשונה עלי לבקש את סליחתך על כי עדיין לא כתבתי לך. כדי להשקיע את מצפוני עלי להגיד כי הייתי עייף, כי הייתי בטוח שתהיה פה בשבת וגם שהשבת נצא מפה. אך אם אין סיבות אלו מניחות את דעתך העלובה — פשוט התעצלתי. המצב פה „מחורבן“ למדי בדרך-כלל. האימונים היו עד הגשמים החזקים די קשים, אך אל תראה את המצב, חס וחלילה, כאילו הוא מיואש. מסתגלים לכל.

— — —

אחרי שנתנסינו בכל מכשירי-האימים פה בבסיס משך זמן לא מועט, היינו צריכים להתחיל „לקפוץ“ בראשית שבוע זה. מפאת הגשמים והרוח העזה נדחה העסק עד אתמול. — — — כל הפחד שקודם לעסק שוה את „הכף“ שיש לך כשאתה רואה שכל הענינים הולכים, למעשה, כמו שהיו בתיאוריה. עד כה לא קרה כל אסון, touch wood*. נקווה כי הכל יימשך בכי טוב.

— — —

היה בריא ומסור ד"ש ממני לכל המעוניינים.

• בלא עין רעה.

על-פי שמועות המסתננות. הגה לאחרונה מסתבר כי מספר שליחי ההכשרה ליחידתנו יוגדל. ייתכן אפילו כי הם כבר בדרך?!

השבוע יצאנו מעט לנשום אויר צה, ולאחר טלטולי-נסיעה מיגעים וממושכים הגענו למקום ההילולא. קפצנו כצפרדעים בין הגבעות, הורדנו במשקל ורק לעת לילה חזרנו לבסיס, כאשר „הקופסאות“ ריקות כמעט לחלוטין. השבת אנו עושים גדולות בשטח זה, ולמעשה פרט לארוחות עדיין לא פקחנו עינינו. מחר מתחילים אנו בעבודתנו המעשית שלשמה באנו הנה — ומי יודע מה מצפה לנו. מפי אחד החיילים הנמצאים פה בשלב מתקדם יותר שמענו היום סדרת-הפחדה משופעת בציזבטים לעשרות. על פני כולם היה נסוך חיוך של גנרלים מנצחים. מי חכם וידע כיצד יוריקו פנינו כעבור עשרה ימים, עת נימצא במרחק-מה מן הקרקע — ונצטרך לשוב אליה בדרך הקצרה ביותר... בזכות הותק הרב שיש לנו כבר בצבא הצלחנו להחזיר ללב המ"כים שלנו יראת-כבוד מלווה ברגש-נחיתות. משך השבוע האחרון העברנו להם את „חינוך המדריך“ ויש לציין לזכותם כי תפיסתם הניחה את הדעת. אנו נושאים בגאווה את שמנו ומצפים לתוספת כי תבוא!

ובינתיים היו שלום, ממנו הרחוקים.

הסכין המעופף מן הדרום!